

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμῶν ύπηρεσίας, και υπό του Οικουμηνικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Έσωτερικού δραχ. 7.— Έξωτερικού φρ. χρ. 8
 Δι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός
 και είνε προκληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Έν Έλλάδι λεπ. 15.— Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις
 Οδός Αΐδου, 119, έναντι Χρυσοσηλαιωτισσῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Έν Αθήναις, τήν 14 Φεβρουαρίου 1898

Έτος 20^{ον}.— Άριθ. 7

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθέν υπό της Γαλλικής Ακαδημίας
 [Συνέχεια: Ίδε σελ. 41]

Έγώ εκάθημην εις την άκραν παρά την κουραστήν. Άρά γε με είδε; Όχι έφάνητο, ότι ή παρουσία μου εξ άρχής δέν ειλκυσε διόλου την προσοχήν του.

Άλλά κ' έγώ προσποιήθην ότι δέν τον ένόησα και έμεινα άκίνητος. Ο πλοίαρχος Λάν Γκν έκαμε βήματά τινα, έκυφεν από το δρόφακτον και παρετήρησεν επ' όλίγον τήν μακράν αυλακα, τήν όποίαν άρηνεν όπισθέν της ή πρύμνη, ως ταινίαν τριχάπτου λευκοῦ. Μ' έπλησίασε κατόπι, προς μεγάλην μου έκπληξιν, και διά της ως πάντοτε σιγανῆς φωνῆς του μοι είπε :

«Κύριε . . . επιθυμούσα να σας ομιλήσω.»

— Είμαι πρόθυμος να σας ακούσω, πλοίαρχε.»

Έξεδήλωσε κάποιον διαγυμνόν, ως να το είχε μετανόηση έξαφνα, και κατόπι, καταβάλλων ύστάτην προσπάθειαν, με ήρώτησεν :

«Έζητήσατε ποτέ, κύριε Ζώρλιγκ, να μάθετε, διά ποίον λόγον μετέβαλα γνώμην και σας έδέχθην ως επιβάτην ;

— Βεβαίως το έσκέφθην πολλάκις, αλλά δέν κατέληξα εις συμπέρασμα, πλοίαρχε. Ίσως επειδή είσθε Άγγλος και επειδή δέν έπρόκειτο περί συμπατριώτου σας. . .

— Όχι, κύριε Ζώρλιγκ, ακριβώς επειδή είσθε Άμερικανός απεφάσισα επί τέλους να σας δεχθῶ εις το πλοίον μου.

— Διότι είμαι Άμερικανός ; !

— Ναί και μάλιστα, διότι είσθε από το Κοννεκτικούτον.

— Όμολογῶ, πλοίαρχε, ότι δέν σας έννοῶ.

— Θα μ' έννοήσατε αν σας είπω τοῦτο: Άφ' οῦ είσθε Άμερικανός, αφ' οῦ έπεσκέφθητε την νήσον Ναντουκέτην, έσκέφθην, ότι πιθανόν να έγνωρίσατε εκεί την οικογένειαν του Άρθούρου Γόρδωνος Πόμ.

— Τοῦ ήρωος, τοῦ όποιου ο μυθιστοριογράφος μας Έντγαρ Πόε διηγῆθη τας φοβερὰς περιπετείας ; . . .

— Άκριβώς, άλλ' ο Πόε τας διηγῆθη και επί τῆ βάσει τοῦ χειρογράφου, επί τοῦ όποιου αναγράφοντο όλαί αι λε-

πτομέρειαι τοῦ παραδόξου και θλεθρίου εκείνου ταξειδίου εις την ανταρκτικήν θάλασσαν ! »

Ένόμιζα ότι όνειρεύομαι, ακούων τον πλοίαρχον Λάν Γκν να ομιλῆ οὔτω !.. Πῶς ; έπίστατε λοιπόν εις την ύπαρξιν χειρογράφου ήμερολογίου του Άρθούρου Πόμ ; . . . Άλλά το διήγημα τοῦ Έντγαρ Πόε ήτο έργον καθαρώς φανταστικόν, μῦθος σωστός, όπως όλα τα έργα τοῦ μεγίστου τῶν Άμερικανῶν συγγραφέων ! Πῶς λοιπόν ένας πρόνιμος άνθρωπος ήτο ένυατόν να έλλαμβάνη τον μῦθον ως πραγματικότητα ;

Άπέμεινα άφωνος, συλλογίζομενος με τί είδους άνθρωπον είχα να κάμω. . .

«Ήκούσατε την έρώτησιν μου ; υπέλαβεν ο Λάν Γκν έπιμένων.

— Ναί . . . βεβαίως. . . Καί, αν την ένόησα καλύτερς. . .

— Θα την έπαναλάβω καθαρώτερα, διότι επιθυμῶ να λάβω άπάντησιν σαφή και κατηγορηματικήν. Λοιπόν, κύριε Ζώρλιγκ, σας ήρώτηα αν εις το Κοννεκτικούτον, έγνωρίσατε προσωπικῶς την οικογένειαν Πόμ, ή όποία κατέκει εις την νήσον Ναντουκέτην. Ο πατήρ τοῦ Άρθούρου Πόμ, προμηθευτής τοῦ ναυτικοῦ, έθεωρείτο εις εκ τῶν μεγαλητέρων εμπόρων τῆς νήσου. Ο υἱός τοῦτου παρεσύρθη εις τας περιπετείας, τας όποιας ο Έντγαρ Πόε ήκούσεν από το στόμα του, περιπετείας παραδόξους. . .

— Και αι όποιαι ήμπορούσαν να είνε άκόμη παραδοξότεραι, διέκοψα, διότι δλη αὐτή ή ιστορία, επήγασεν άποκλειστικῶς από την γόνιμον φαντασίαν τοῦ μυθιστοριογράφου μας !

— Ά, ὦστε λοιπόν δέν την πιστεύετε ;

— Οὔτε έγώ, οὔτε κανείς

«Θα είνε ὅμως πολύ λυπηρότερον, αν δέν κατορθώσω μέχρι τέλους να εύρω τους άλλους. . . » (Σελ. 50, στήλ. 5'.)

άλλος. Σας βεβαιώ, πλοίαρχε Λάν Γκνύ, ότι είσθε ο πρώτος, τον όποιον ήκουσα να ισχυρίζεται, ότι δεν πρόκειται περί άπλου μυθιστορήματος!

— Διότι ίσως είμαι ο μόνος, ο όποιος είνε εις θέσιν να γνωρίζη, ότι πρόκειται περί γεγονότος πραγματικού!

— Α, χωρίς άλλο, είπα, ο πλοίαρχος Λάν Γκνύ ήτο τρελός!.. Εύτυχώς ή τρέλα του ήτο ακίνδυνος, και καθώς είχα αναγνώση επανειλημμένως το μυθιστόρημα του Πόε, το όποιον μόλις πρό ενός έτους είχεν εκδοθῆ, ήμπορούσα να τον ακούω και να τω αποκρίνωμαι, περιεργός άλλως τε να ίδω ως που θα έφθανεν ο δυστυχής αυτός έγκέφαλος...

— Ωστε λοιπόν, —πέλαξε με φωνή έντονον και ύποτρεμούσαν έν νευρικής διεγέρσεως —ώστε λοιπόν σεις δεν έγνωρίζατε την οικογένειαν Πύμ, ούτε εις την Πρόνοιαν, ούτε εις την Ναντουκέτην;

— Ούτε πουθενά! απήντησα.

— Έστω! Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι ή οικογένεια Πύμ δεν υπήρξεν, ότι ο Αρθούρος Πύμ είνε πρόσωπον φανταστικόν, ότι το ταξείδιόν του είνε μύθος! Ένας άνθρωπος —έστω και ο Πόε σας, —θα ήτο ποτέ ικανός να φαντασθῆ, να επινοήσῃ, να δημιουργήσῃ, με τόσην έντέλειαν, με τόσην ενάργεια, με τόσην ομοιασθήθειαν; Αδύνατον! Αλλά ακούσατε. Εγώ θα σας διηγήθω τα πράγματα, και σεις πλέον εξαγάγετε ό,τι συμπεράσματα θέλατε: «Όταν εξαδόθη το διήγημα του Έδγαρ Πόε, τῷ 1838, εύρισκόμην εις την Νέαν Υόρκην. Αμέσως ανεχώρησα εις Βαλτιμόρη, όπου έμεινον ή οικογένεια του συγγραφέως. Δεν πιστεύω δά να νήσθε και την ύπαρξιν της οικογενείας Πόε, όπως και την της οικογενείας Πύμ;...»

Δέν απήντησα διόλου, αποφασίσας να μη διακόψω πλέον τα παραληρήματα του μονομανούς.

«Εξήτησα πληροφορίας περί του Έδγαρ Πόε, εξηκολούθησα. Μου έδειξαν το σπίτι του και έπηγα προς επισκεψίν του. Πρώτη αποτυχία: Την έποχην εκείνην ακριβώς είχεν αναχωρήσει από την Αμερικην και δεν κατώρθωσα να τον ίδω! Δυστυχώς ούτε τον Αρθούρον Πύμ δεν ήτο δυνατόν να ίδω... Ο άτρόμητος έξερευνητής του νοτίου πόλου είχεν αποθάνη. Και καθώς αναφέρει και ο Πόε εις το τέλος του διηγήματός του, ο θάνατος ούτος είχε γνωσθῆ εις το δημόσιον διά των έφημερίδων.»

Πράγματι, τούτο ήτο αληθές. Ο Πόε λέγει ότι ο θάνατος του Πύμ εγνωσθη έν τῷ έφημερίδων. Αλλά αυτό δεν είνε, παρ' άπλου τέχνασμα μυθιστοριογράφου. Κατά την γνώμην μου, ο συγγραφέως ήθέλησε να ύπονοηθῆ, ότι τα τρία τελευταία κεφάλαια δεν παρεδόθησαν εις

αυτόν υπό του Αρθούρου Πύμ, ο όποιος λέγει απέθανέν αιφνιδίως και οικτρῶς, — χωρίς να αναφέρῃ όμως και άλλας λεπτομερείας περί του θανάτου του.

«Αρ' ου λοιπόν, — εξηκολούθησεν ο πλοίαρχος Λάν Γκνύ, — ο μὲν Πόε άπουσίασεν, ο δὲ Πύμ είχεν αποθάνη, εγώ έν μόνον είχα να κάμω: να ζητήσω τον συνταξιδειώτην του Αρθούρου Πύμ, εκείνον τον Διρκ Πέτερς, ο όποιος τον είχεν ακολουθήσει μέχρι των έσχατιῶν του Ανταρκτικού, όπουθεν επανήλθον και οι δύο... πῶς;... άγνωστον!

Ο Αρθούρος Πύμ και ο Διρκ Πέτερς επανήλθον άρα γε όμοι; Το διήγημα δέν μας λέγει τίποτε περί τούτου ύπαρχουν κ' εδῶ, όπως και εις άλλα τινε μέρη, πολλά σκοτεινά σημεία. Όπως δήποτε ο Πόε λέγει ότι ο Διρκ Πέτερς θα ήτο εις θέσιν να δώση πληροφορίας περί των μη ανακοινωθέντων κεφαλαίων, και ότι έμεινε εις το Τιλινουά. Αναχωρῶ άμέσως διά το Τιλινουά... Φθάνω εις το Σπρίνφιλδ... έρωτώ περί του ανθρώπου αυτού, ο όποιος ήτο μιγάς, καταγωγῆς ινδικῆς... μου λέγουν ότι κατοικεῖ εις την χωμόπολιν Βανδαλιαν, πηγαινω...

— Και δέν τον εύρίσκετε βέβαια! διέκωφα μειδιῶν.

— Δευτέρα αποτυχία, κύριε Ζώρλιγκ! Δέν τον εύρίσκω... Πρὸ πολλῶν ἡδῃ έτών ο Διρκ Πέτερς είχεν αναχωρήσει από το Τιλινουά, και από τας Ηνωμένους Πολιτείας άκόμη, διά να υπάγῃ... κανεις πλέον δέν ήξομαι του!.. Είς την Βανδαλιαν όμως συνωμίλησα με πολλούς ανθρώπους, οι όποιοι τον είχαν γνωρίσει και εις τους όποιους είχε διηγηθῆ τας περιπετείας του, όχι όμως μέχρι τέλους. Α, το τέλος είνε μυστικόν, το όποιον σήμεραν μόνος αυτός γνωρίζει!

Αυτό πλέον υπερέβαινε τα όρια! Να ζαντάζεται ο πλοίαρχος μας, ότι μετέβη εις Βανδαλιαν και συνωμίλησε με ανθρώπους οι όποιοι ε! χ α ν γ ν ω ρ ῖ σ η τον Διρκ Πέτερς, άνθρωπον ο όποιος δέν υπήρξε ποτέ, παρα μόνον εις την φαντασίαν ενός μυθιστοριογράφου!.. Τι άλλω είχεν ακούσω άκόμη!

«Γνωρίζετε βεβαίως, κύριε Ζώρλιγκ, εξηκολούθησεν ο πλοίαρχος, ότι εις το διήγημα γίνεται λόγος περί μιᾶς φιάλης, έντός της οποίας είχεν εγκλεισθῆ μία εσφραγισμένη επιστολή. Την φιάλην αυτήν, ο πλοίαρχος της γολέττας, επί της οποίας εύρίσκετο ο Αρθούρος Πύμ, είχεν αποθέσει παρα τους πρόποδας ενός των βράχων της Κεργαιλάνης. Το ένθυμείσθε;

— Ναι! τοιούτον τι αναφέρεται εις το βιβλίον του Πόε, απεκριθην.

— Λοιπόν, εις έν από τα ταξείδιά μου, ανεξήτησα την θέσιν όπου έπρεπε

να εύρισκται ή φιάλη αυτή, και την ήύρα, καθώς και την επιστολήν... Η επιστολή έλεγεν, ότι ο πλοίαρχος και ο επιβάτης του Αρθούρος Πύμ κατέβαλον πῶσαν προσπάθειαν διά να φθάσουν μέχρι των έσχατιῶν της ανταρκτικής θαλάσσης...

— Ηύρατε αυτήν την φιάλην; ήρώτησα ζωηρώς.

— Ναι.

— Και την επιστολήν... την όποιαν περιείχε;

— Ναι, σας λέγω!

Εκύτταξα τον πλοίαρχον με άπορίαν μεγάλην. Προφανῶς ήτο έν των μονομανιῶν εκείνων, οι όποιοι πιστεύουν εις τα γεννήματα της ιδίας αὐτῶν φαντασίας. Μου ήλθε να τω έπω: Δειξάτέ μου την επιστολήν! Αλλά ήσύχασα, συλλογισθείς: Μήπως δέν ήτα ικανός να την έχη γραμμένην αυτός ο ίδιος; Και απήντησα, προσποιούμενος πλέον ότι τα πιστεύω όλα:

«Λυπούμαι ειλικρινῶς, πλοίαρχε, που δέν ήμπορέσατε να εύρετε τον Διρκ Πέτερς εις την Βανδαλιαν! Αυτός θα σας έλεγε τουλάχιστον πῶς ο Αρθούρος Πύμ και αυτός επανήλθον από τόσῳ μακράν. Ένθυμείσθε... εις το προτελευταίον κεφάλαιον... και οι δύο εύρίσκονται εκεί... πρὸ του πέπλου της λευκῆς ομίχλης... Η λέμβος των κρημνίζεται εις την άβυσσον του καταρράκτου... καθ' ην στιγμήν εφαιίνεται μία μυστηριώδης ανθρωπίνη μορφή... Έπειτα δέν ύπόκειται τίποτε... τίποτε άλλο, παρὰ δύο γραίμαι αποσιωπητικῶν...»

— Πραγματικῶς, είνε λυπηρόν που δέν κατώρθωσα να εύρω τον Διρκ Πέτερς... Θα είνε όμως πολὺ λυπηρότερον, άν δέν κατορθώσω μέχρι τέλους να εύρω τους άλλους.

— Τους άλλους;... ποιους άλλους; ήρώτησα εκπλαγῆς πάλιν, χωρίς να θέλω.

— Τον πλοίαρχον και το πλήρωμα της αγγλικῆς γολέττας, ή οποία παρέλαβε τον Αρθούρον Πύμ και τον Διρκ Πέτερς μετά το φοβερόν ναυάγιον του Κ ρ ά π ο υ, και ή οποία τους ώδήγησε, διά του πολικοῦ ώκεανού, μέχρι της νήσου Τσαλάλ.

— Κύριε Λάν Γκνύ, παρετήρησα, ως να μην άμαρτάλα πλέον διόλου περί της αληθείας του μυθιστορήματος; οι άνθρωποι αυτοί δέν έχάθησαν όλοι, οι μὲν φονευθέντες ή πνιγνέντες όταν προσεβλήθη ή γολέττα, οι δὲ καταπλακωθέντες από την τεχνικήν εκείνην κατάρρευσιν των βράχων, την όποιαν επροκάλεσαν οι ύθαγενεὶς της νήσου Τσαλάλ;

— Τις οίδεν όμως, κύριε Ζώρλιγκ, απήντησεν ο πλοίαρχος Λάν Γκνύ εις άκρον συγκεκνημένους, μήπως μερικοί εξ αυτών κατώρθωσαν να διαφύγουν και τον ένα κίνδυνον και τον άλλον, να

σωθῶν από τας χείρας των ύθαγενῶν και να επιζήσουν.

— Έν πάση περιπτώσει, απήντησα, είνε δύσκολον να παραδεχθῆ κανεις ότι, και άν εσώθησαν μερικοί, θα ύπάρχουν άόλημοι ζωντανοί.

— Και διατί;

— Διότι τα γεγονότα, περί ὧν ο λόγος, συνέβησαν πρὸ 11 ετών και πλέον!

— Κύριε, απεκριθῆ ο πλοίαρχος Λάν Γκνύ άρ' ου άπαξ ο Αρθούρος Πύμ και ο Διρκ Πέτερς κατώρθωσαν να προχωρήσουν πέραν της νήσου Τσαλάλ, πέραν του όγδοηκοστοῦ τεταρτου παραλλήλου άρ' ου εύρον τρόπον να ζήσουν έν τῷ μέτρῳ των πολικῶν εκείνων χωρῶν διατί τάχα οι σύντροφοί των, όσοι δέν εφονεύθησαν υπό των ύθαγενῶν, να μη ήμπούσαν να φθάσουν αίσως εις τας πλησίον νήσους, τας οποίας εβλεπον κατά το διάστημα του ταξείδιου;... διατί οι άτυχεὶς αυτοί, οι συμπατριῶταί μου, να μη κατώρθωσαν να ζήσουν εκεί; Διατί τάχα να μη παραδεχθῶμεν, ότι πιθανόν μερικοί εξ αυτών να αναμένουν άκόμη την σωτηρίαν των;

(Έπειτα συνέχισα.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΒΛΙΒΕΡΑ ΑΠΟΚΡΕΩΣ

Αγαπητοί μου,

ΑΣ επισκέφθη κ' εφέτος κατά το συνήθεσ ή Αποκρεως... Αλλά ή επισκεψίς της δέν σας εφάνη όμοία με τας τυπικάς εκείνας επισκέψεις, τας οποίας ενίοτε κάμνομεν καθ' ύποχρέωσιν, χωρίς προθυμίαν, χωρίς ενδιαφέρον, χωρίς ευχαρίστησιν;... Ούτε εκείνη μας είχεν επιθυμία, —διότι εμάντευε πόσον ψυχράν ύποδοχὴν θα της εκάμαμεν, —ούτε ή μετ' την επερισμένην. Και ούτε εκείνη εύχαριστήθη από ήμάς, ούτε ήμεὶς από αυτήν... Δέν την ενοήσαμεν σχεδόν την προσωπίδα, το έμβλημα της τρέλας της και της εύθυμίας της, την όποιαν εκράτει εις την μίαν χείρα, δέν έλαβε τον κόπον να φορέσῃ ούτε μίαν φανάν. Μας έδειξε το πρόσωπόν της γυμνόν, ώχρον και περίλυτον. Και τα χροτάλα, τα όποια εκράτει εις την άλλην χείρα, απέμειναν καθ' όλον το διάστημα της επισκέψεως, βωβά... Έβην και άφιλος εις την πόλιν μας

ή Αποκρεως, απομείνασα αίφνης άνευ όπαδῶν, εύρούσα κλειστά ή έρημα όλα σχεδόν εκείνα τα κέντρα—πλατείας, δόους, αίθουσας, — όπου άλλοτε διεσκέδαζε τόσον λαμπρά, και στεγνοχωρηθείσα, απεφάσισεν, ως ρομαντική περιηγήτρια ή τρελή κόρη, να νέλθῃ επί της Ακροπόλεως και να ρεμβάσῃ. Αλλά τούτο επέτεινεν άκόμη την μελαγχολίαν της. Από το ύψος του βράχου είδε κάτω τας Αθήνας και δέν τας αναγνώρισεν. Όποια σιγή! όποια έρημία! όποια κατήφεια! «Αν δέν το έβλεπον εις τῷ Ημερολόγιον, ούτε αυτή ίσως δέν θα το έπίστευεν, ότι εξηκολούθουν άκόμη οι ήμέραι της βασιλείας της και ότι δέν είχεν έλθῃ άκόμη να την εκθρονίσῃ ή αντίπαλος Σαρακοστή!.. Αλλά ίδού: Είς μίαν ὁδὸν διακρίνει κόσμον πολύν, άμάξας και κάτι πράγματα χρυσά και πολύχρωμα... Α, να, εσκέφθη! θα είνε ο Φασουλῆς, ή ο ποιητής του Κάρολου, ή καμμία μεγάλη μ α σ κ ρ ά τ α.» Παρατηρεῖ καλλίτερα και τί να ιδῇ; «Ητομία κηδεα! —Είς τον κήπον μιᾶς πλατείας βλέπει άλλον ὄμιλον ανθρώπων, ανδρῶν, γυναικῶν και παιδιῶν, με περιέργους ὄψεις και με παράδοξα φορέματα. «Αυτῆ θα είνε μασκαράτα χωρίς άλλο! εσκέφθη! αλλά τί ακαλαίσθητοι μ α σ κ ρ ά τ α ε, να γυοῦν έξω έτσι μισόγυμνοι και κουρελιασμένοι!..» Κυτάζει καλλίτερα και διακρίνει, ότι οι άνθρωποι εκείνοι δέν εφόρουν άλλας προσωπίδας, παρὰ τα ισχνά και χλωμά των προσώπα. Φεῦ! ήσαν πρόσφυγες ταλαίπωροι! —Ποῶς πάλιν είνε αυτός που προχωρεῖ με τόσῳ παράξενον βῆμα;... Κάμνει δέν κουτόν εις την έντέλειαν και θα μιμηθῆι βέβαια κάποιον γνωστῶν αθηναϊκῶν τύπων... Αλλά διατί πηγαινει μόνος; διατί δέν τον ακολουθοῦν τουλάχιστον αὐτιόπαιδες;... Αλλοίμονον! ούτε αυτός δέν είνε μασκαράς!.. είνε ένας δυστυχής τραυματίας του τελευταίου πολέμου...

Και τα θεάματα αυτά τα άπατηλά, τα απροσδόκητα, τα τόσον ὀλίγον αποκρηάτικα, είνε τόσον συχνά, ώστε ή μελαγχολία της Αποκρεως μεταβάλλεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον εις λύπην. Και ή λύπη γίνεται βαθεα... και οι ζωηροὶ ὀφθαλμοὶ της τρελῆς κόρης, οι μη γνωρίζοντες παρὰ τα δάκρυα του γέλωτος, πληροῦνται από δάκρυα άλγους αληθινά... Και εις το βάθος της ψυχῆς της δικαιολογεῖ τώρα πληρέστατα τους Αθηναίους διά την ψυχράν ύποδοχὴν που της εκάμαν, διά την περιφρόνησιν με την όποιαν την εδέχθησαν εις την πόλιν των. Α, αι πληγαὶ της πατρίδος, την όποιαν βεβαίως αγαποῦν περισσότερο από αυτήν, αιμάσσουν άκόμη! Οι πενθοῦντες δέν διασκεδάζουν και μεταξὺ αυτών και ή Αποκρεως άκόμη άν εύρεθῆ εξ άναγ-

κης, θα λυπηθῆ και θα σακρῶσῃ... Και το αίσθημα τούτο της εφαινετο τώρα τόσον φυσικόν, και σιγα σιγα την εκυρίευσε και την κατέκτησε τόσον πολὺ, ώστε ήρξισε να βλέπῃ μετ' άπεχθείας και τας ε ξ α ι ρ ε σ ε ι ς, τα ὀλίγα εκείνα κέντρα και τα ὀλίγα σπίτια, όπου, μεθ' ὧρας αυτῆς τας δεινὰς περιστάσεις της πατρίδος, επέμειναν και καλά να διασκεδάσουν. Και έν τῇ γενναιοφυλίᾳ κόρης κατά βάθος καλῆς, απεφάσισε να μη υπάγῃ πουθενά, να μη φανῆ πουθενά, να μη χύσῃ την εύθυμίαν της πουθενά. Δι' αυτό και τα ὀλίγα εκείνα, τα όποια εγιναν εις τας Αθήνας εφέτος, και οι μασκαράδες του δρόμου πρὶν τους εμποδίσῃ ή Αστυνομία, και οι δημόσιοι και οι ιδιωτικοὶ χοροὶ, ελα ήσαν άνοστα και χρούα...

Ηλθεν ή Αποκρεως, είδε... και έφυγε. Χαίρε, καλή κόρη! Και εἶθε δταν θα μας ελθῃς πάλιν του χρόνου, να μας εύρης άλλους, και να σε ύποδεχθῶμεν όπως σου αξίζει και να διασκεδάσωμεν μαζί σου, και να διασκεδάσῃς μαζί μας... Α, είνε ὠραϊόν πράγμα και ή διασκεδάσις και ή εύθυμία και ο γέλωτος. Αλλά δι' αυτά πρέπει να έχῃ κανεις ὄρεξιν και εις το να έχῃ ὄρεξιν, ὀλίγον βέβαια συντείνουν αι ένθικαι περιπέτειαι, αι όποια καταπίκραναν εφέτος την ψυχὴν μας και ανεβδάσαν εις τους ὀφθαλμούς μας τόσα δάκρυα και άπέδιωξαν από τα χείλη μας το μειδίαμα διά πολύν, πολύν καιρόν...

Σας ἀσπάζομαι ΠΑΙΔΩΝ

ΒΟΣΚΟΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

«Έώ βόσκει ο μικρός βοσκός τ' άρνιά του Κ' είνε θρόνος του το πράσινο χορτάρι. Και χρυσάφι χύνει ο ήλιος στα μαλλιάτου, Για κορώνια τ' άργυρό έχει φεγγάρι. Μά τί σκέπτεται άρα γε ο βοσκός, Σάν το βράδυ μένη σκεπτικός, Κ' έχῃ στο χέρι άκουμπισμένο το κεφάλι; —Των παλατιῶν ζωή τρελλή, Μέσο στο χρυσάφι το πολύ, Υπάρχει τάχα εύτυχία παιδ' μεγάλη;»

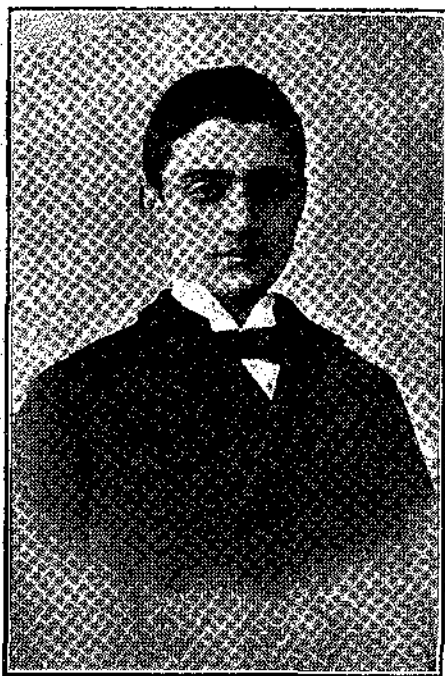
Η μικρή βασίλοπούλα είνε κλεισμένη: Στο ψηλό της, το μαρμαρίνο παλάτι, Σε μετάξια, σε χρυσάφια είνε ντυμένη, Σε διαμάντια, που θαμπάνουσε το μάτι. Κι' όμως να τί σκέπτεται ή φτωχή, «Όταν μένη λίγο μοναχή, Μέσ' στῶν γιορτῶν, των τελετῶν την τόσα-Ζωή γλυκεία στην έσοχή, [σηζάλη; Με έννοια κ' ήσυχη ψυχή, Υπάρχει τάχα εύτυχία παιδ' μεγάλη;»

(Ανακινῶν έν τῷ δαιμόνι του Andersen) Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ
ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 44)

Τόσον μικρά ἡ καίμενη ἡ Μηλιά, καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ συλλογίζεται καὶ νὰ προβλέπῃ τὰ πάντα, νὰ ποφασίζῃ χωρὶς γονεῖς διὰ νὰ τὴν συμβουλεύουν, χωρὶς κανένα διὰ νὰ τὴν βοηθῇ καὶ νὰ τὴν προστατεύῃ! Ἄλλ' εἶχε γενναίαν ψυχὴν, ὅπως σας εἶπα. Μετὰ τὸ λιτότατον δείπνον, ἔβαλε τὸν ἀδελφὸν τῆς νὰ κοι-

ΑΝΑΠΡΕΙΟΣ ΕΥΖΩΝΟΣ (Μεταία Τάξις)
Βραβευθεὶς εἰς τὸν 52ον Διαγωνισμὸν τῆς Διαπλάσεως
πρὸς ἐπίσημ. τῶν Ἀδελφῶν Παιδ. Ἀσκήσεων

μηθῇ ἐκείνη ὅμως δὲν ἔπεσε μαζί του.

— Δὲν ἔρχεσαι καὶ σὺ; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης.

— Τώρα θάλλω. Κοιμήσου, ἀγάπη μου.

Ὁ μικρὸς ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ μετ' ὀλίγον εὐρέθη εἰς τὸν κόσμον τῶν ὀνείρων, ὅπου εἶδε τὸν πατέρα του νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὸ σπιτί φορτωμένος ψάρια καὶ τὴν μητέρα του νὰ τοῦ βάξῃ εἰς τὸ πιάτο του μίαν ὠραίαν καὶ ζεστὴν σούπαν. Ἐτρωγεν αὐτὴν τὴν σούπαν, ὅταν ἡ ἀδελφὴ του τὸν ἐτραβήξεν ἀπὸ τὸ χέρι.

— Τί; ἐξημέρωσε; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης μισοκοιμισμένος.

— Ὅχι ἀκόμα! ἀλλὰ πρέπει νὰ σηκωθῆς.

— Νὰ μὴν ἦλθαν νὰ μας πάρουν;
— Ὅχι! πρέπει τώρα νὰ πάμε εἰς τὸ σπιτί νὰ πάρουμε φωτιά.
— Καὶ γιατί;
— Γιὰ νὰ βράσωμε τὸν ἀστακό.
— Ἄ μὰ! Ἄφρησέ με τώρα νὰ κοιμηθῶ καὶ πηγαίνουμε αἶριο.
Καὶ ὁ μικρὸς ἐγύρισεν ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸν ἐτοιμὸς νὰ συνεχίσῃ τὸν ὕπνον του.
— Θέλεις λοιπὸν νὰ σε ἀφήσω ἐδῶ;
Γιατί ἐγὼ θὰ φύγω.
— Ἄ, ὄχι! ὄχι!

Καὶ ὁ Γιαννάκης ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ, καὶ ἐκράτησε τὴν ἀδελφὴν του ἀπὸ τὴν μέσην διὰ νὰ μὴ τοῦ φύγῃ.
« Πᾶψε λοιπὸν! θὰ μας ἀκούσουν! »
Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἐξηκολούθει νὰ φωνάζῃ:
« Νὰ, νὰ, θὰ σ' ἀκούσουν οἱ βράχοι τῆς θαλάσσης καὶ θὰ ἔλθουν νὰ μας πάρουν ἀπὸ τὴν τρύπα... »
Ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμά της. Ὁ μικρὸς, ἀκίνητος τώρα, μὲλις ἐτολμοῦσε νὰ πάρῃ ἀναπνοήν. Ἡ Μηλιά τὸν ἐνέδυσσε, καὶ ἐδήληκεν ἀπὸ τὸ σπῆλαιον. Ἡ πανσέληνος ἐφώτιζε μὲ τὸ λευκὸν τῆς φῶς τὴν θάλασσαν καὶ τὸν βράχον, ὡς ἂν ἦτον ἡμέρα. Εὐτύχημα αὐτό, διότι τὰ παιδιά θὰ ἔβλεπαν καλὰ τὸν δρόμον. Ὅταν ὅμως θὰ ἔφθαναν εἰς τὸ σπιτί, καλλίτερα νὰ ἐκρύπτετο μέσα εἰς σύννεφα ἢ σελήνην, διὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ κάθε κακὸ μάτι τὰ ὄφρανα.

— Ἐλα, πάμε, εἶπεν ἡ Μηλιά.
Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ ὑπογείου διαδρόμου, ἡ Μηλιά ἔδωσεν εἰς τὸν ἀδελφὸν τῆς τὰς ἰδίας παραγγελίας, ὅπως καὶ ὅταν εἶχαν ἔλθῃ. Ἡ τρύπα εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ βράχου ἦτο πλατυτέρα ἀπὸ τὴν ἄλλην, ἡ δὲ ποία ὑπῆρχεν ἐξω εἰς τὴν ἀκτὴν. Ἡ Μηλιά ἐμῆκε μὲ μεγάλην εὐκολίαν εἰς τὸ ὑπόγειον καὶ ἤρχισε νὰ σύρεται, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν τῆς, ὁ ὁποῖος τῆς ἐκράτει τὰ πόδια.
Ὅταν ἐσύρθη ἀρκετὸν διάστημα ἡ Μηλιά, ἐνόμισε πλέον ὅτι ἐφθασε καὶ ἔσκαψε διὰ νὰ διατρυπήσῃ τὴν ἄμμον. . . Πραγματικῶς ἄμμον συνήντησαν τὰ χέρια τῆς... εὐρίσκειτο λοιπὸν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ διαδρόμου. Ἐν τούτοις ἡ ἄμ-

μος δὲν ἐφευγεν, ἡ τρύπα δὲν ἀνοίγεν, ὁ οὐρανὸς δὲν ἐφαίνετο, καὶ μαῦρον σκότος ἐξηκολούθει νὰ περιβάλλῃ τὰ παιδιά. Ἐνῶ ἔσκαπτεν ἡ Μηλιά, ἡ ἄμμος ἐπιπτε πάλιν ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι τῆς... καὶ μέσα εἰς τὸ στόμα τῆς, τὸ ὁποῖον ἀνοίγει διὰ ἀναπνέειν, μετὰ μεγάλου κόπου τώρα. . . Μα τί συνέβη λοιπὸν; Μήπως ἡ τελευταία παλίσροια εἶχε φέρῃ ἐκεῖ νέον καὶ πυκνὸν στρώμα ἄμμου;
« Ἐσκασα! » ἤκουσθη μία φωνὴ ἀδύνατη ἀπ' ὀπίσω ἀπὸ τὴν Μηλιάν. Ἦτο ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος δὲν ἠμποροῦσε νὰ νάναπνεύσῃ.
« Ἐχάθηκαμεν! » ἐσκέφθη ἡ μικρά. Καὶ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ τῆς ἔδωσεν ἡ ἀπελπισία, ἐπροχώρησεν ἀκόμη ἐμπρός, καὶ ἐσπρωξέ τὴν ἄμμον μὲ τὸ κεφάλι καὶ μὲ τὰ χέρια.
Ἄλλοιμονον! ὅλον τῆς τὸ κεφάλι ἐχώθη, ἐτάφη μέσα εἰς τὴν ἄμμον. . . Τώρα βέβαια θάπεθνησκεν... Ἄλλ' ἔξαφνα ἠσθάνθη τὰ χέρια τῆς νὰ δροσίζονται... Ἦτον ὁ ἀήρ, δηλαδὴ ἡ ζωὴ... Ἐλαβε θάρρος ἡ Μηλιά καὶ μὲ μίαν τελευταίαν προσπάθειαν, ἐβγήκεν ἐξω, σπρώξασα τὴν ἄμμον μὲ τὰ χέρια, μὲ τὸ κεφάλι, μὲ τὸ σῶμα τῆς ὅλον.
Ἄλλὰ τί τρόμος τὴν ἐπίασεν, ἅμα εἶδεν ὅτι ὁ ἀδελφὸς τῆς δὲν τὴν εἶχεν ἀκολουθήσῃ!
« Θὰ ἔσκασε!... Γιαννάκη! Γιαννάκη! » ἐφώναξε.
Καμμία ἀπάντησις. Ἐξω φρενῶν ἡ Μηλιά ὤρμησε καὶ ἐχώθη πάλιν εἰς τὴν τρύπαν, ὅπου εὐρίσκει τὸν ἀδελφὸν τῆς ἀναίσθητον, τὸν πιάνει ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὸν τραβᾷ ἐξω. Εὐτυχῶς ὁ ἀήρ τοῦ ὑπαίθρου τὸν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ ἀμέσως.
« Ποῦ εἶσαι, Μηλιά; » εἶπεν ἀνοίγων τὰ μάτια.
— Ἐδῶ, πουλάκι μου!
— Ἀχ! πῶς ἐφοβήθηκα μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ σκοτάδι... δὲν θέλω νὰ ξαναφύγωμε πειὰ ἀπὸ τὸ παλάτι μας.
— Ἐλα, πάμε τώρα εἰς τὸ σπιτί μας. Τὸν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἤρχισαν νὰ τρέχουν, ζωογονούμενοι ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς θαλάσσης καὶ ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ὁποίαν εἶχαν στερηθῆ τόσας ἡμέρας... Ἐντούτοις ὅσα ἐπλησίαζαν εἰς τὸ σπιτί, ἡ Μηλιά ἐπεριπατοῦσε ἀργότερα, καὶ κάθε τὸσον ἐστέκετο μήπως ἤθελε ἀκούσῃ τίποτε ὀμιλίας. Ἄλλὰ μόνον ὁ κρότος τῶν κυμάτων διέκοπτε τὴν σιωπὴν τῆς νυκτός.
« Τὸ σπιτί μας! νὰ τὸ σπιτί μας, Μηλιά! » ἐφώναξεν ὁ Γιαννάκης χαρούμενος.
— « Σοῦτ! σιωπὴ! »
Τρομαγμένη ἡ Μηλιά τοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα μὲ τὸ χέρι τῆς. Καὶ ἐστάθη νὰ κούσῃ... Τίποτε! ἡ φωνὴ τοῦ μικροῦ δὲν εὐρεν ἤχώ! καὶ ἐξηκολούθησεν νὰ

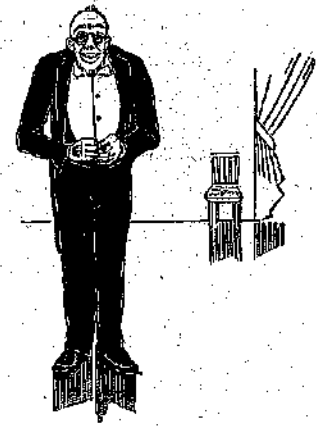
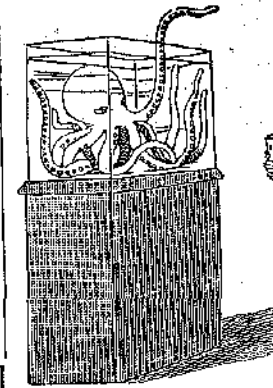
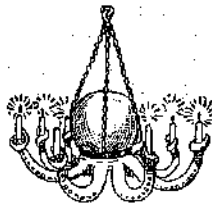
προχωροῦν... Ἡ Μηλιά ἐδοκίμασε τὴν θύραν ἦτο κλειστὴ.
— Ἀπὸ ποῦ θὰ ἐμβοῦμε; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης.
— Ἀπὸ τὸν κῆπο! θάβνθω ἀπὸ τὴ σκιά, ποῦ πιστεύω νὰ τὴν ἄρῃσαν εἰς τὴ θέσιν τῆς, θὰ περάσω μέσα ἀπὸ τὴν θύραν τῆς ἀποθήκης καὶ θὰ ἔλθω νὰ σου ἀνοιξῶ.
Εἰς τὸ σπιτί του πλέον ὁ μικρὸς δὲν ἐφοβείτο. Ἐμεινεν ἐκεῖ ἐξω μόνος, ἡ Μηλιά ἐμῆκεν ἀπὸ τὸν κῆπον, καὶ μετ' ὀλίγον ἦλθε καὶ τοῦ ἠνοιξε τὴν θύραν... Ὡ, πῶς ἐπαλλεν ἡ καρδιά των, μὲ τὴν σὴν συγκίνησιν ἐξανάβλεπεν τὸ σπιτάκι των! Ὅλα ἦσαν ἀκόμη ἐκεῖ, ὅπως τὰ εἶχαν ἀφήσῃ. Ἀφ' οὗ ἔλειπον τὰ παιδιά, δὲν εἶχαν τολμήσῃ νὰ τοὺς πωλήσουν τὰ πράγματά των, πρὶν μάθουν τί ἀπέγιναν.
Πρῶτα-πρῶτα ἡ Μηλιά ἐψάξε διὰ νὰ εὕρῃ σπῆρτα, καθὼς καὶ τὴν ὕσκαν καὶ τὴν κέτραν, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ πατέρας τῆς ἀναβε τὴν πίπαν του εἰς τὴν βάρκαν. Αὐτὸ προπάντων ἔπρεπε νὰ εὕρῃ καὶ νὰ πάρῃ, διότι ἤξευρε καὶ αὐτὴ νὰ νάβῃ φωτιάν μὲ τὸ τ σ α κ μ α κ ι. Ἐτρυψεν ἕνα σπῆρτον καὶ ἀναψε ἕνα κερί. Ἦτο ἀνάγκη νὰ βλέπῃ, διὰ νὰ εὕρῃ αὐτὰ που ἐχρειάζετο.
Ἡ Μηλιά ἠνοιξε τὸ ἐρμάρι, ὅπου ἡ μητέρα τῆς ἐφύλαττε τὰ φορέματα καὶ τὰ ἀσπρόρουχα. Τώρα δὲν εἶχε πολλὰ πράγματα μέσα. Ἐντούτοις ὑπῆρχον μερικὰ σενδόνια καὶ δύο κουβέρτες. Ὡ, τί καλά, νὰ ἠμποροῦσαν νὰ τὰ πάρουν ὅλα, διὰ νὰ μὴ κοιμῶνται πλέον ἐπάνω εἰς τὰ φύκη! Ἄλλὰ ἦσαν πολὺ βαρετά. Ἐν τούτοις ἡ Μηλιά ἐβγαλε μίαν κουβέρταν.
« Θὰ τὴν κάμω σὰν σάκκο, εἶπε, καὶ θὰ βάλω μέσα ὅ,τι πρέπει νὰ πάρουμε. »
Ἐξαφνα ἤκουσε κατὶ φωνὴς μεθυσμένων, ποῦ ἐτραγουδοῦσαν εἰς τὸν δρόμον τοῦ χωρίου. Καὶ ἔδωσεν εὐθὺς τὸ φῶς.
— Γιαννάκη, ἂν μας εὕρουν ἐδῶ ἐχάθηκαμε! εἶπε. Ἐλα γρήγορα νὰ κρυφθοῦμε.
— Ποῦ; εἰς τὴν ἀποθήκην;
— Ὅχι! ὄχι! φέγγει πολὺ καὶ θὰ μας ἰδοῦν εἰς τὴν σάλα. Καλλίτερα ἐδῶ, εἰς τὴν πλαγιὴν κἀμάρα!...
Ἄμα ἡ Μηλιά εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἐφοβήθη, συλλογισθεῖσα ὅτι πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν, εἶχεν ἰδῆ ἐπάνω εἰς ἐκεῖνο τὸ κρεβάτι τὴν μητέρα τῆς, χλωμὴν μὲ μάτια κλειστά... Ἄλλὰ τί νὰ κάμῃ; Ἄλλο μέρος διὰ νὰ κρυφθοῦν δὲν ὑπῆρχεν.
Ἐν τῷ μεταξύ αἱ φωναὶ ἐπλησίαζον... ὀλίγον ἀκόμη καὶ οἱ μεθυσμένοι θὰ εὐρίσκοντο ἀπέξω ἀπὸ τὸ σπιτί...
[Ἐπετα συνέχεια]
Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Α. Ζεννεβραϊν.
ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΠΟΛΥΕΛΑΙΟΣ

Ὁ κύριος Εὐθύρρων Ἐπιστημονίδης, — δικεκριμένος καὶ γνωστὸτατος φυσιοδίφης, — εἰς ἕν ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ διάφορα ταξείδια, τὰ ὁποῖα ἔκαμεν εἰς τὴν ζωὴν του, χάριν ἐπιστημονικῶν σκοπῶν, ἠτύχησε νὰ λιεύσῃ κ' ἕνα μεγάλον πολύποδα, τὸν ὁποῖον, ἀπὸ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀλγερίας, ὅπου ἐζῆ ἡσύχως μεταξὺ τῶν σπόγγων, τρεφόμενος μὲ πίννας καὶ μαλάκια, τὸν μετέφερεν ἐν πομπῇ εἰς τὸ σπουδαστήριόν του, ἐν μέσῃς Ἀθήναις!
Ὁ κύριος Ἐπιστημονίδης, μὲ τὴν γερωντικὴν τοῦ ἀδυναμίαν, — τὴν ὁποίαν, φαίνεται, ἡ σοφία δὲν ἀποκλείει, — ἠρέσκατο νὰ ἐκλαμβάνῃ τὸν πολύποδά του ὡς τὸ μυθολογούμενον ἐκεῖνο θαλάσσιον τέρας, τὸ ὁποῖον ἔχει μῆκος ἑνὸς καὶ ἡμίσεως μιλίου! Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ πολύπους του, ὅσον μεγάλος καὶ ἂν ἦτο, δὲν

περυσινὴν «Διάπλασιν») καὶ μὴ γνωρίζων τὴν τῆς εὐρείαν καὶ κάπως σκοτεινὴν, — διότι, πρέπει νὰ ἤξεύρετε, ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Ἐπιστημονίδου μόνον τὸ πνεῦμά του εἶνε φ ω τ ε ἰ σ μ ε ν ο ν, — συνέλαβε τὴν φ ω τ ε ἰ σ ἡ ν ἰδέαν νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειαν τοῦ πολύποδος. Ἐνεπιστάθη λοιπὸν εἰς ἕνα ἑκάστην τῶν πλοκάμων του ἀπὸ ἐν κηρῶν, καὶ οὕτω ἔκαμεν ἕνα... ζωντανὸν πολυέλιον!

Τὸ θέαμα ἦτο ἐκ τῶν σπανιωτάτων. Ἐπωφεληθῆ δὲ τῆς εὐκαιρίας ὁ κ. Ἐπιστημονίδης νὰ ὀμιλήσῃ ἐκτενῶς περὶ τοῦ θαλάσσιου τούτου ζώου, τοῦ ἥκιστα ἐλκυστικοῦ τὴν ὄψιν, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐνέπνευσεν εἰς τὸν Βίκτωρα Οὐγγῶ μίαν τῶν δραματικωτέρων του σελίδων, τὴν ὁποίαν βεβαίως θὰ θαυμάσετε καὶ σεῖς μίαν ἡμέ-

εἶχε τὰς τεραστίας αὐτὰς διαστάσεις... Πῶς τώρα, ἀφ' οὗ ἀπᾶς τὸν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸ ὕψον στοιχείῳ του, κατάρθωσε νὰ τὸν διατηρήσῃ ζωντανὸν μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν του, δὲν ἤξεύρω νὰ σας εἶπω καλά-καλά. Τοῦτο εἶνε μυστήριον, καὶ ἡ ἐπιστήμη τοῦ κ. Ἐπιστημονίδου εἶχε πολλὰ μυστήρια... Γνωρίζω μόνον, ὅτι κάθε πρῶτ ὁ φυσιοδίφης ἔχει χρέος νὰ παρουσιάσῃ πρὸς τὸν πολύποδα τὴν λαγαρόδοξήν του. Ἐκεῖνος τότε βυθίζει καὶ τὰ ὀκτὰ του χέρια — ἢ τοὺς π λ ο κ α μ ο υ ς του, ὅπως λέγει ὁ κ. Ἐπιστημονίδης, — εἰς τὸ δοχεῖον, καὶ λαμβάνει ὀκτῶ βάλους λαγίρεως, τοὺς ὁποῖους καὶ καταβροχθίζει μὲ τὴν μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν.
Πρὸ τινων ἡμερῶν, ὁ κ. Ἐπιστημονίδης θέλων νὰ κάμῃ μίαν ἐσπερινὴν ἐπιστημονικὴν διάλεξιν περὶ τῶν θαυμασίων τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης (ἴδε καὶ «Οἰκογένειαν Μαντζουράνα» εἰς τὴν

ραν, ὅταν ἀναγνώσετε τοὺς «Ἐργάτας τῆς Θαλάσσης» τοῦ περιφήμου γάλλου ποιητοῦ... Ὁ κ. Ἐπιστημονίδης ὅμως — ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε ποιητὴς, — ἰσχυρίσθη ὅτι ὁ Βίκτωρ Οὐγγῶ εἶδε τὸ ζῖφον τοῦτο μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς φαντασίας του, οἱ ὁποῖοι, ὡς γνωστὸν, εἶνε ὀπλισμένοι μὲ φακούς μεγαθυντικούς.
Ὅπως δὲποτε οἱ ἀχροαταὶ τοῦ φυσιοδίφου ἐμειναν κατευχαριστημένοι καὶ ἀπὸ τὴν διάλεξιν καὶ ἀπὸ τὸν φωτισμὸν. Τὸ μόνον δυσάρεστον εἶνε ὅτι, κυττάζοντες διαρκῶς τὸν ζωντανὸν πολυέλιον, — αἱ κυρίαὶ προπάντων, — ἐπέστρεψαν εἰς τὰς οἰκίας των μὲ θαμβωμένους ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ νονεμένον λαϊμόν...
«Ἐ, μικρὸν τὸ κακόν, θὰ εἰπῆτε!
Ὅταν κανεὶς βλέπῃ καὶ ἀκούῃ τόσον περίεργα καὶ σοφὰ πράγματα, ἀξίζει νὰ ὑποφέρῃ καὶ ὀλίγον. Πῶς;
ΚΙΜΩΝ ΑΛΑΓΙΑΣ

λαν, Ποιμενικήν Φλογέραν και Εξκατον Ζώνην — ή Γενναία Σουλωτίσσα με τὸ Μήν το-πῆς-σὲ-καρένα, Μικρὸν Ναυάρρον, Ναυτοπόλον καὶ Φλέγγον Κόρην — τὸ Τρυγό-ράκι με τὸν τίως Δὸν Κιχόστην, Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα, Οὐρανὸν Τόσον, Πυγολαμπίδα καὶ Κόρτε Ραπαράκη — ὁ Οὐρανοβάμιον Ζεὺς με τὸν Ὀλύμπιον Δία, Κεραυρὸν καὶ Ἀστραπήν — ὁ Τρεχαγυρεὺς με τὴν Ναυτοπόλον καὶ Ἰντίαν. — ὁ Φαροῦτης με τὴν Ἀρθιμέτην Δυγαριάν — τὸ Ἑλληνικὸν Φρούριον με τὸ Ἄθος τῆς Ἀνατολῆς, Ἀφρ-Σβῶς, Ἐβξεινοπολιτὴν, Δουκὴν Φου-σταρέλλα καὶ Ποιμενικήν Φλογέραν — τὸ Ναυτοπόλο με τὸ Μήν-το-πῆς-σὲ-καρένα — τὸ Κόνεσιον Ἄσκη με τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα καὶ Τὸν-Τσῶν — τὸ Μήν-το-πῆς-σὲ-καρένα με τὴν Χειμωνάνθηρ — ὁ Ἰδαίος Ζεὺς με τοὺς ἀδελφούς του Ὀδρανοβά-μιον, Τερπειέσσον καὶ Ὀλύμπιον Δία — ὁ Ἀργυρὸς Φῶρος με τὸν Τζῶν Μπούλ, Δευ-καλλίον καὶ Πατατράκ — τὸ Φύγε-ἄπ' ἔδω με τὸν Μέγαν Ναπολέοντα, Μέλλουσαν Καλ-λιτέχνηδα καὶ Κεραλλητικὴν Ρουμπίαν — ὁ Κορτορέβουθ με τὸ Ταπεινὸ Ἴον, Μέλ-λουσαν Καλλιτέχνηδα, Φλογέραν Ἀκτίνα τοῦ Σουλῆν καὶ Μή με Λημιόνη — ὁ Χρυσό-λαμπὴ Ἀστὴρ με τὸ Μήν-το-πῆς-σὲ-καρέ-να Πιλέλλινα Μικρασιάνη, Τὸν-Τσῶν, καὶ Ταχυδρομὸν Περιστεράν — ὁ Καρχαρίας τοῦ Ἴονιου με τὴν Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα καὶ Τί-με-μέλει — ὁ Παπουτωμένος Γάτος με τὴν Νεραΐδα τοῦ Ἀλφειοῦ, Σκαρδαλιάρ-ην, Τοξοῦδα Ἀρτεμιν καὶ Ταραγαίαν Κό-ρην — ὁ Ὀρφέος με τὸ Κοκουναίρι καὶ Φωτί-κα, Συριανὸν Ἰαπότην, Οὐρανοβάμιον Δία, Ἐπιδοφόρον καὶ Σερητευμένην Συριανήν — τὸ Φωτοβόλον Ἄστρον με τὸν Μαρχήσιον τῆς Γαλλοσίας, Φασαγίαν Κροχόστελλον Ἡδὴ καὶ Ἀφροέσσον — ὁ Νάβης τῆς Λεοβαθὸς με τὸν Δελαίνα τοῦ Ἐδέλινου. — τὸ Φωτοβόλον Τόσον με τὸν Μικρὸν Διαβόλον καὶ Ἀκτίνα Ἠλίον (Ἀθηνῶν) — ὁ Χάμ-Χιμ με τὸ Ἦσον Ἀεράκι — ὁ Ἀριωδαὸς με τὴν Γλυκείαν Ἀ-νάμητιον, Παλλικαίρι τῆς Λαλίας καὶ Κερ-κυραϊκὴν Νύκτα — ἡ Σερητευμένη Ἡπειρώ-τισσα με τὸν Ἀνθροῖν Ἡπειρώτην, Ἀρχι-ναύαρχον Θεμιστοκλέα, Δὲ-ἄ σὺλ-μι καὶ Σερητευμένην Ἑλληνοπόλιαν — ὁ Συριανὸς Ἰαπότης με τὸ Κοκουναίρι καὶ Φωτίκι Ὀρ-φέα, Πιγ-Πάγ, Ἰαπότην τὸν Ἀθηνῶν καὶ Ἰαπότην τῆς Ομίχλης — ὁ Σοφὸς Πιττα-κὸς με τὴν Βοσκοπόλιαν, Ἀνεμουρόβιλον καὶ Τσοῦχτραν — ἡ Μακαρονίδα με τὸν Ποη-τικὸν Νάρκισσον — ἡ Σαμιακὴ Σημιαία με τὴν ἑταδέλφον τῆς Ἀλιανῆν Διαμαντισσον, Σερητευμένην Συριανήν καὶ Μέγαν Ἀλέ-ξανδρον — Τὸ Μεσογγιγιάκι με τὸν Αἰθέρα καὶ Χάνι τῆς Γραβιάς.

Ὅσοι μου στέλλουν τετράδια χωρὶς τὸ ἀ- παιτούμενον γραμματόσημον, φάκελλον κτλ. ἂς ἡξέδρουν εἰς τὸν διαιθεζῶν. Ἐπίσης δὲν δια- βιβάζω ὅσα ἔχουν εἰσδηλοῦσι προσωπικὸν ὑπα- νηρῶν εἰς τὰς ἀπαντήσεις, ἔστω καὶ τὸν ἀνώ- τερον.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς καὶ τὰς φίλας : Λαμιόνην Περικλέα (ἔστειλε), Σημιαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας (ἡ ὁποία σπουδάζει πᾶνον, ζω- γραφίκα, ἀλλὰ καὶ ἐπιτηρεῖ ὄλιγον καὶ εἰς τὸ μαγειρεῖν ἐνέ τῆς !) Δοῦσον (τὸσω δὲ μι- κρὰ λῆθρ δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψεϊ !) Μικρὸν Κατεργάην (παρμῆνα νὰ μου περιγράψῃς τὰ βαπτίσια) Χεραιωτικὴν Διακόναν, ἡ ὁποία ἐλυκίθη πολὺ διότι τὸσον ὄλιγοι φέτος ἔλαβον μέρος εἰς τὸν Ἐρανον ὑπερ τὸν Πτωχῶν, καὶ μου ὑπόσχεται εἰς τοῦ χρόνου θὰ εἶνε ἐκ τῶν πρώτων. Ἰδαίον Δία (ὁ ὁποῖος νομίζει εἰς οἱ συνεργάται μου ἀποκλειστικῶς ἔχουν τὸ μονοπώ-

λιον τοῦ καλῶς γράφειν, ἀρ' οὐ καὶ αὐτὰ τὰ μυ- θεοτορημάτῳ μου, νομίζει κανεὶς εἶτι δὲν μεταφρά- ζονται, ἀλλ' ὅτι συγγράφονται ἐπιτηδῆς διὰ τοὺς φίλους μου !) Ἀρχιπύρι τῆς Φιλίας (ἡ ὁποία δὲν εἶνε μόνον μαθητῆρα ἀλλὰ καὶ διδασκάλισσα, διδοὶ εἰς τὴν Ἀγγλίδα διδασκάλισσάν τῆς κάμνει μάθημα ἑλληνικὸν εἰ ὅραϊα !) Οὐρανοβάμιον Δία (ἀντιστικτὸν τὸ ἐπεισοδιὸν τῆς κυρίας Δέ- σσας !) Ἀφρόν Βέρανα, Πύρρον, Κῆμα τῆς Σαλαμίνας (μετὰ πολλὰς εὐχὰς διὰ τὰ γενέθλια) Φροῦτο τῆς Ἐποχῆς, τίκι Γλυκείαν Ἐλιθία (ποῦ δὲν ἡξέσου πλεον πως νὰ τὴν εὐχαριστήσω διὰ τὰ τόσα βραβωτομῆτα) Τρεχαγυρεὺς τοῦ (ἰγὼν ἑστέλει τὰ ἔστειλα ἂν δὲν τα ἔλαβες ἔως τώρα, σημαίνει εἰτι ἐχάθησαν εἰς τὸ Ταχυ-δρομείον) Μικρὸν Τυμπακιστήν (ἔχι: ἑσπᾶ- θωμα εἶνε μόνον ἡ ἐγγραφή νέου συνδρομητοῦ) Τροῦσιον Ἀπόλλωνα, Ναυτοπόλο (ἔχι: δὲν ἔχω) Ἀθανα, Πέτρον Καροῦσον (ἔλαβι 2 δραχμὰς καὶ 1 γραμματόσημον ἔρα ἔστειλε εἰς τὸ φακέλλου) Ἑλένη Κοκκίνου (τώρα βέβαια θὰ εἶδες τὸ ψευδώνυμον ποῦ σου ἐπέλεξα: εἰς κάθε φυλλάδιον εἶνε γραμμένη ἡ προθεσμία μέ- γχι τῆς ὁποίας πρέπει νὰ σταλοῦν εἰ Ἄσπετι τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλάδιου δὲν εἶδες τὸν Ὀδηγόν ;) Σαδρόν Ἰωσηφίδην, Ἀγ- ραν τοῦ Ὀρφέος (περιμένω νὰ μου γράψουν καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι) Ἀνδρέαν Γ. Καμηλῶν. Ἐδω τῆς Στυρίας, Φύγε ἄπ' ἔδω [δεκτὸν ἔ- στειλα ἀπάντησις εἰς τὴν ε' Κυριακὴν ἐλήθηθη ἐγκαίρως] Φύδρον Μίγερν (ἔσαν θὰ διαγωνι- σθῆς, δαγωρῆσις Χάρτην Ἀύσον) Ἀφρ-Σβῶς, Δαυρὸς Ρυάκιον, Μπουμπουγιμένον Μαυλὸ (εὐχαριστῶ διὰ τὴν Ἀκροστοιχίδα) Δεσποινίδα Ἀῆ-Χούτζ-Τσάγκ, Μαρίαν Γλυκοῦ, Παπου- τωμένον Γάτον [καμπρὸν δὲ χαστὶ με τὸ ψευδώνυμον !] Δημήτριον Σωβρόν, Μαρίαν Καλλιτικὸν (πρέπει νὰ στείλῃς πρῶτα 1 δραχ- μὴν, διδοὶ εἰς τὸ γραφειὸν μου καμμία παραγγε- λία δὲν ἐκλείεται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντικτιμῳ) Δέοντα τῆς Νεμέας (ὁ ὁποῖος ἤ- το ἄσθητῆς καὶ εἰ' αὐτὸ εἶχε νὰ φανῆ τὸσον καιρῶν) Ὀρπάλαν Ἀρκαδία, Κήρυον Σὺλλδα (Κήρυον θὰ πῆ τραγοῦν, Σὺλλδα θὰ πῆ ἄσας: τὸ ἡξε- ρες ;) Φιλλυμῶσον, Ἦσυγο Ἀεράκι, Ἄρ τῶ- θρηε (ναί, ναί !) Ἑλληνικὸν Φρούριον, Ἀ- ρίονα τὸν Μηθωμάτορ, Γενναίον Δέσπιον, Ἀφραν τοῦ Βουροῦ (ἀρ' οὐ εἰδῆθης, στείλε τε- τράδια) Σερητευμένην Ἡπειρωτίσσαν (ναί, τῆς Πατρίδα, τὸ Ζάπτερον καὶ τὴν Ἀκλασίαν !) Πηδῶλον τοῦ Ἀεροστάτου, Σοφὸν Πιττακόν, Νέον Ἡρακλῆα, Α. Σ. Οἰκονομίδην, Ἐπο- δρόνιον, Σαμιακὴν Σημιαίαν, Ἰδαίον, Με- σογγιγιάκι (ἐστηκόθη: τώρα ;) Τριακμιάδη Μαλλεάν κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 Φεβρουαρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Οἱ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ συνδρομηταὶ τῆς «Δια- πλάσεως τῶν Παίδων» ἂν δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομὴν των ἀπευθείας εἰς τὸ Γραφεῖον μας, παρακαλοῦνται νὰ πληρώνωσιν αὐτὴν πρὸς τοὺς ἐν Βουκουρεστῆν τραπέζικας κ. κ. Ἀδελφούς Κάϊτα, εὐγενεῶς ἀποδεχθέντας, κα- τῶπι παρακλήσεώς μας, νὰ μας παρέχωσι τὴν εὐκόλην ταύτην, ἀντιπροσωπεύοντες τὴν «Διά- πλασιν» καθ' ὅλην τὴν Ρουμανίαν.

Οἱ καθυστεροῦντες πλεονεκτήρων ἐτῶν συνδρο- μάς, εἰ εἰσδηλοῦσι πόλεως τῆς Ρουμανίας δύν- νανται νὰ στείλωσι τὰ χρήματα ἐπίσης πρὸς τοὺς κ. κ. Ἀδελφούς Κάϊτα, παρ' αὐτοῖς δὲ ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διά- πλασιν τῶν Παίδων».

Οἱ ΔΕΜΙΑ παραγγελῆα πρὸς ἀποστολὴν ποικιλοῦν φύλλον τῆς «Διαπλάσεως» θὰ ἐκτελήται, ἂν δὲ συνοδεύεται μετὰ τὸ ἀντικτιμῳ. Ἐκαστον φύλλον τῆς πρώτης περ-όδου (1879-1893) τιμᾶται λε- πτὰ 25 τῆς δὲ δευτέρας περιόδου (1894-1898) λεπτὰ 15.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ ἄσσεις στέλλονται μέχρι τῆς 21 Μαρτίου

Ὁ γάρους τῶν λόγων, εἰτι τοῦ ὁποῖου δὲν νὰ γράψωσι εἰς ἄσσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλλῆται ἐν τῷ Γραφείῳ καὶ εἰς φακέλλου, αὐ ἑκάστης περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται σρ. 1.

76. Στοιχειογράφος.
Ὅπως εἶμαι ἂν μάρισις νῆσι εἶμαι δοξαμένῳ ἂν προσθέσης ἓνα γράμμα με νερὸ εἶμαι γεμισμένῳ
Ἐστὴλη ὑπὸ τοῦ Α. Β. Μελανθῶν

77. Τονόγράφος.
Ὅπως εἶμαι ἂν μάρισις πάντοτε κυλῶ νερὸ ἄμας, ἂν νὰ δέμντοσις, τὴν ἔλθῃ σου ἀφαιρῶ.
Ἐστὴλη ὑπὸ τοῦ Α. Β. Μελανθῶν

78. Αἰνίγμα.
Βγάτω σπινθήρας, ὄμως δὲν θερμαίνει εἶμαι λαμπρός, εἰς τοῖσδε δὲν φωτίζω ἔχω νερὸ, ἀλλ' ὄμως δὲν βροσίζω καὶ με κρεουοῦν, ἀλλ' ὄμως δὲν πεθαίνω.
Ἐστὴλη ὑπὸ τοῦ Πλαίρηου Ἀδων-Ταυ.

79. Γονίαι.
M + + + + = Κοιτῆς τοῦ Ἄδου.
+ O + + + = Ὅρος.
+ + Σ + + = Πιπτόν.
+ X + + + = Ἐπίρρημα.
Δ + + + + = Νηρητής.
Ἐστὴλη ὑπὸ τῆς Παιρησίας τοῦ Ἐδρίκου

80. Πυραμῆς.
Ναυτικατασθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμῶ- των, ὅστε νάναγινώ- σκεται ἔθνομα εὐρωπαϊ- κῶν κρατῶν, αἱ ὁποῖα στιγμή τῆς βῆσσις μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νάποτελεῖται ἔθνομα Ἑλληνικῶν ὄρων, αἱ δὲ ἀνωτέρω νῆσου, αἱ τίσασασι ἀνωτέρω ἀρχαίου στρατηγῶν, καὶ αἱ ἀνωτάται δύο θεοῦ.
Ἐστὴλη ὑπὸ Α. Σ. Κροκοῦτῳ

81. Μεθοδοιχίς.
Τὰ μεσοία γράμματα τῶν ἑχουμένων λέξων ἀποτελοῦσι ἔθνομα ἀρχαίου στρατηγῶν.
1. Καρπός. 2. Κράτος Εὐρωπαϊκῶν. 3. Μί- ρος τῆς οἰκίας. 4. Ζῶν. 5. Νῆσος. 6. Στρα- τωτικὸν σῶμα. 7. Μίρος τῆς κεφαλῆς. 8. Πιπτόν.
Ἐστὴλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακῶν

82. Τριπλῆ Ἀκροστοιχίς.
Τᾶρχικὰ γράμματα τῶν ἑχουμένων λέξων ἀποτελοῦσι ἔθνομα κομῆς τῆς Ἀρκαδίας, ἡ τρίτα ὄρων τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰ πέμπτα ὄνομα πτηνοῦ :
1. Ὅπλον ἀμυντικῶν. 2. Φιλόσοφος. 3. Ποι- μὸς τῆς Εὐρώπης. 4. Ἄθος. 5. Πατὴρ ἀρχαίου συγγραφέως. 6. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.
Ἐστὴλη ὑπὸ τοῦ Φιλανθῶν

85. Φωνηεντόλιπον.
-θς-ργ-λλ-δν-λομν.
Ἐστὴλη ὑπὸ τοῦ Ἀδερῶν

ΑΥΣΕΙΣ
τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 29 Νοεμβρίου 1891
610. Ἀντώνιος (ἂν. τόνοι, ὤς). — **611.** Πλῆν, ἀπλῆν. — **612.** Ὁ λυχνος. — **613.** Ἰε- πωνία.
614. Κ **615. ΑΧΑΙΑ**
ΙΟΝ ΔΣΠΗΣ
ΤΗΝΟΣ ΧΑΡΟΝ
ΚΑΕΩΝΑΙ ΒΥΡΟΝ
ΑΥΣΑΝΑΡΟΣ ΣΟΑΩΗ
616-619. Γνωμῆσις τῆς ἀντικαταστάσεως διὰ τοῦ γράμματος ε, συλλαβίζονται: αἱ λέξεις: τείνω, τέρμα, ἔλατος, ἔλαρος, μέλος. — **620.** ΚΥΩΝ (1, ΣΚῦρος, 2, Κῦρος, 3, ΔΩ, 4, ΑΝ)νίος). — **621.** Ὁ ἀνθρώπος αἰετοῦσι πρέπει νὰ ἐλάτῃ.